

⁵⁴Amikor pedig (ez a romlandó romolhatatlanságba öltözik, és) ez a halandó halhatatlanságba öltözik, akkor teljesül be, ami meg van írva: „Teljes a diadal a halál fölött!” ⁵⁵Halál, hol a te diadalod? Halál, hol a te fullánkod?” ⁵⁶A halál fullánkja a bűn, a bűn ereje pedig a törvény. ⁵⁷De hála az Istennek, aki a diadalt adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által! ⁵⁸Ezért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban.

Kedves Testvéreim!

Az egyházi esztendő körforgásában ismét elérkeztünk az év végéhez. A jövő vasárnap, adventtel, ha Isten is úgy akarja, új időszámítást kezdünk. Újra végigvesszük Jézus váltságművét a születésétől kezdve, halálán át feltámadásáig, sőt még tovább a mennybemenetel és a pünkösdi esemény – a szentlélek kitöltése zárja az első fél évünket. Majd az ebből fakadó hitben való erősödésünket segíti a második fél év, amikor az oltárterítő zöld színe is a növekedésre utal, nem beszélve azokról a bibliai igékről, amelyekben a hit hétköznapi életünkben való megélése kerül elének. Ma az egyházi esztendő utolsó vasárnapján, ahogy a polgári év végén, szilveszterkor is szoktuk, megállunk egy pillanatra, és mielőtt tovább lépnénk, visszatekintünk. Mert bár Pál szavaival élve, a keresztyén ember a mögötte van azt elfelejtve, és ami előtte van, annak nekifeszülve fut egyenesen a cél felé, azért nem ilyen egyszerű a képlet. Egyébként Pál is jól tudja ezt, amikor a Thesszalóniaknak ezt írja: *Nem szeretnénk, testvéreink, ha tudatlanok lennétek az elhunytak felől, és szomorkodnátok, mint a többiek, akiknek nincs reménységük.* ¹⁴Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadt, az is bizonyos, hogy Isten az elhunytakat is előhossa Jézus által, vele együtt.

Ma sokan emlékezünk, emlékezünk azokra, akik Tavaly ilyenkor még velünk voltak. De emlékezünk mindnyájan, azok is, akik már korábban veszítettük el hozzátartozónkat, mert bár talán a sebek nem frissek, de a hiány, az emlékek itt élnek velünk. Gyertyát gyújtunk és egy rövid pillanatig magunk elé idézzük elhunyt szeretettünk arcát, gesztusait, egy-egy szavát, mert ezek maradtak.

Fontos része ez az év végének. Ahogy dec. 31-én is fontos lenne végiggondolni, hogy mit csináltam jól, vagy rosszul, sokan mégis átsiklanak e fölött és pezsgővel és hangzavarral úzik el a félelmüket, úgy a halállal, az elmúlással kapcsolatban is megvan ez a veszély. Ne is beszéljünk róla, ne szakítsuk fel a sebeket, ne hozzuk elő az emlékeket, mondhatnánk. Pedig azok maguktól is elő-elő törnek, és félelmünk csak annál nagyobb lesz, ha megkeményítjük magunkat.

Pál idézett felszólításának első sora így hangzik: *Nem szeretnénk, testvéreink, ha tudatlanok lennétek az elhunytak felől, és szomorkodnátok, mint a többiek, akiknek nincs reménységük.*

Az emlékezést, a megszorodást nem tiltja meg, de arról igenis beszél, hogy mindemellett legyen ott az életünkben a reménység.

Mai alapigénk pedig erről a reménységről szól. Arról, hogy nem a halálé, az elmúlásé az utolsó szó. Az élet nem ér véget azzal, hogy utolsó dobban a szív.

⁵⁴Amikor pedig (ez a romlandó romolhatatlanságba öltözik, és) ez a halandó halhatatlanságba öltözik, akkor teljesül be, ami meg van írva: „Teljes a diadal a halál fölött!” ⁵⁵Halál, hol a te diadalod? Halál, hol a te fullánkod?”

Talán többen ismerik azt a történetet, amelyben két magzat beszélget az anyaméhben:

"- Te hiszel a születés utáni életben? - kérdezi az egyik.

- Természetesen. A születés után valaminek következnie kell. Szerintem az itteni életünk arra való, hogy felkészüljünk a születés utáni életre, hogy elég erőseké váljunk ahhoz, ami vár bennünket - válaszolja a másik.

- Butaság, semmiféle élet nem létezik a születés után. Egyébként is, hogyan nézne ki?

- Azt pontosan nem tudom, de biztosan több fény lesz ott, mint itt. Talán a saját lábunkon fogunk járni, és majd a szánkkal fogunk enni.

- Hát ez ostobaság! - vág vissza a másik. Megyünk a lábunkkal és eszünk a szánkkal?! Ez nevetséges! Hiszen itt van a köldökzsinór, ami biztosítja a táplálékot... de mondok még valamit: a születés utáni életet kizárhatjuk, mert ez a köldökzsinór már most is túlságosan rövid!

- De, de... valami biztosan lesz. Csak valószínűleg minden egy kicsit másképpen, mint amihez itt hozzászoktunk.

- De hát még soha senki sem tért vissza a születés után! A születéssel az élet egyszerűen véget ér! Különben is, az élet nem más, mint egy nagy sötét tortúra!

- Én nem tudom pontosan milyen lesz, ha megszületünk, de mindenesetre megláthatjuk az édesanyánkat, és ő nagyon vigyáz majd ránk! - válaszolja reményteljesen.

- Az Anyát? Te hiszel az Anyában? Hol van?

- Hát... mindenütt, körülöttünk! Itt van mindenhol, mi benne vagyunk, és neki köszönhetően létezzük! Nélküle egyáltalán nem lennénk.

- Én ezt nem hiszem. Én soha, semmiféle anyát nem láttam, tehát nyilvánvaló, hogy nincs is!

-Néha - mondja elmerengve a másik - amikor csendben vagyunk, hallhatod, ahogy énekel nekünk, vagy érezheted, amikor megsimogatja világunkat! Tudod, én tényleg azt hiszem - teszi hozzá -, hogy az igazi élet még csak ezután vár ránk!"

Azt gondolom, hogy jól mutatja ez a kis történet is, hogy hogyan gondolkodunk mi az örök életről, arról, amit nem is látunk. Hittel, reménykedve, esetleg elutasítva az egészséget, tudományt sem véve azokról a jelzésekről, amiket ezzel kapcsolatban kapunk.

Az interneten láttam egy gyorsított videót. Napokon keresztül vették, ahogy egy hernyóból pillangó lesz, és ezt felgyorsították néhány percre. Az egyik pillanatban még a hernyó éli a mindennapi életét, rágcsálja a leveleket, majd megáll, megrázkódik, haláltusát vív, végül bebábozódik. Majd egy kis idő után előbújik egy szép lepke. A sokak által „fúj hernyó”-ból, egy finom, étellel teli szárnyaló lény lesz. Csodálattal látjuk ezt az átalakulást, amely itt a földön megy végbe a szemeink előtt, ugyanakkor nehezen hisszük, amit Pál mond, hogy ⁵⁴*Amikor pedig (ez a romlandó romolhatatlanságba öltözik, és) ez a halandó halhatatlanságba öltözik, akkor teljesül be, ami meg van írva: „Teljes a diadal a halál fölött!*

Mert bár nyilvánvalóan nem így fog kinézni a dolog, ahogy a pillangó esetében, de mégis valami ilyesmiről van szó. A kis videóban a bebábozódott hernyóhoz odamennek a társai és megböködik. Majd távoznak. Már nem él, már nincs vele mit kezdeni.

Pál egy kérdést tesz fel, méghozzá a halálnak: *Halál, hol a te fullánkod?*” Majd rögtön meg is válaszolja:

⁵⁶*A halál fullánkja a bűn, a bűn ereje pedig a törvény.*

És ez a kérdés és a válasz rá, nem véletlenül áll itt ma is előttünk.

Mert mit is kérdez Pál? Azt, hogy miért érezzük úgy – mert így érezzük -, hogy a halál az mint egy tüske, egy belénk fűrődő fullánk dolgozik a bennünk.

Egyszer egy két hetes tengerparti nyaralás legutolsó napján beleléptem egy tengeri sünbe. A nyaralás emlékei közül ez maradt meg leginkább. A tüske a lábamban, amelyet még hónapokig éreztem, mert ott volt, mert nem jött ki. Begyulladt, elgennyesedett, pedig tisztogattam, piszkáltam, fertőtlenítettem, de meg kellett várni míg magától ki nem jön.

Így vagyunk a halál fullánkjával is, ami a halált olyan félelmetessé, olyan fájdalmassá tudja tenni. Pál azt mondja, hogy ez a fullánk ez a bűn.

Temetésekén elhangzik ez a mondat: Isten megszorít, de meg is vigasztal, megaláz, de fel is emel, sirba visz, de meg is elevenít, múlandóvá tette életünket bűneink miatt, de egyszülött fiát is adta, hogy aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örök életet legyen.

A bűneink miatt, meg kell halnunk. Múlandóvá tette Isten az életünket. ⁵⁶*A halál fullánkja a bűn, a bűn ereje pedig a törvény.* – mondja Pál.

A törvény – Isten törvénye alapján, „nincs igaz ember egy sem”. Senki sincs, aki az isteni törvény alapján üdvözülni tudna. Akármilyen jó ember volt, akármennyire is szerettük, és szeretett. Nincs mérleg, aminek az egyik felében ott vannak a jó dolgok, a másikba a rosszak, amelyeket cselekedtünk. Vagy ha van is ilyen mérleg, ha mélyen és őszintén magunkba nézzünk, akkor azt látjuk, hogy mi csak a rossz oldalt húzzuk lefelé. Ezért félünk a haláltól. Ezért akarjuk meghosszabbítani az életünket, ezért hirdeti azt minden körülöttünk, hogy élj a mának. Carpe di’em, mert lehet, hogy nem lesz holnap.

De Isten ígéje valami egészen mást hirdet, ma is nekünk. Az igaz, hogy a mérlegen állva nem lehetünk részesei az örök életnek. De olvassuk csak tovább Pál sorait:

⁵⁷*De hála az Istennek, aki a diadalt adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által!*

Jézus odaáll velünk a mérlegre, hogy a jó győzedelmeskedjen.

Jézus a gólgotai kereszten elszenvedte bűneink büntetését. Magára vette a bűnt, hogy nekünk szabad utunk lehessen a mennyei Atyához.

Ahogy a magzatos történetnél, a kisbabák beszélgetnek az anyáról, úgy mi is a keresztyénségben arról beszélünk, hogy van egy Isten, aki minket szeret, aki mindent odaad azért, hogy nekünk életünk lehessen. Ahogy egy anya a testéből ad, úgy Jézus is a testét adta értünk. Ahogyan az anya világra segíti gyermekét, úgy segített nekünk is Isten, nem kímélve saját magát sem.

A mi kis hernyó életünk bebábozódva maradna, ha ő nem segítene nekünk megmutatni az utat. De hala neki, ő megmutatta, hogy van élet, van élet az után a földi lét után is, mégpedig egy sokkal több és jobb élet.

⁵⁸*Ezért, szeretett testvéreim, -írja Pál - legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban.*

A keresztyénség erről szól, ezért gyűlünk össze vasárnapról vasárnapra, hogy Jézus feltámadásába gyönyörködve mi is ennek a feltámadásnak, és az által kapott örök életnek a részesei lehessünk.

Isten felkínálja ez mindannyiunk számára. Nem csak most, ezen az év végi vasárnapon, hanem életünk minden napján. Menjünk oda hozzá. Nyújtsuk ki – esetleg elvesztett hozzátartónk miatt üresen maradt kezünket, és helyezük az ő vasszegekkel értünk átütött tenyerébe.

Adja Isten vigasztalását, és a reménységet, amely nem szégyenít meg.